

Sygn. akt II K 814/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w G. w Wydziale II Karnym

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia S.R. Beata Malinowska

Protokolant: sekr. sąd. Ewelina Fabińska

w obecności Asesora M. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 14.07.2016r., 14.10.2016r. i 9.12.2016r.

sprawy karnej:

A. H.- córki W. i M. z domu Ż., ur. (...) w G., obywatelstwa polskiego, o wykształceniu średnim, nie karanej, zam. ul. (...), (...)-(...) G., PESEL (...), niekarana

Oskarżonej o to, że:

W dniu 4 czerwca 2015 roku w G., działając nieumyślnie, spowodowała uszkodzenie ciała K. W. (1), w ten sposób, że w wyniku braku właściwego nadzoru nad swoim psem rasy owczarek niemiecki dopuściła do pogryzienia pokrzywdzonego w następstwie czego K. W. (1) doznał złamania przynasad dalszych kości lewego przedramienia z wtórnym przemieszczeniem, drobnych punktowych, płytkich ran skóry w okolicy pleców i pośladka po stronie prawej, ramienia prawego oraz skóry moszny po stronie lewej, przy czym obrażenia te naruszyły czynności narządu ruchu pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni, a powłok ciała na okres poniżej 7 dni

tj. o czyn z art. 157 § 1 kk w zb. z art. 157 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

o r z e k a:

I. Oskarżoną **A. H.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej w akcie oskarżenia czynu tj. przestępstwa z art. **157 § 1 kk w zw. z art. 157 § 3 kk** i za czyn ten na mocy art. 157 § 3 kk wymierza jej karę grzywny w wysokości **50 (pięćdziesięciu)** stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie **10(dziesięć)** złotych,

II. Na mocy art. 46 §1 kk orzeka wobec oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego K. W. (1) kwotę 1.500,00 zł (jeden tysiąc pięćset złotych 00/100) tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

III. Zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa –Sądu Rejonowego w G. kwotę 50 zł tytułem opłaty oraz obciąża ją poniesionymi wydatkami postępowania w kwocie 190,- zł.

Sygn. akt II K 814/15

UZASADNIENIE

A. H. urodziła się (...) w G. , jest córką W. i M. z domu Ż. , posiada wykształcenie średnie , z zawodu jest technikiem chemikiem , nie pracuje , pozostaje na utrzymaniu męża , posiada na utrzymaniu jedno dziecko , zam. G. , ul. (...) . Nie była dotychczas karana sądownie

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej A. H. k- 144, 90 , karta karna k- 85).

E. i P. W. wraz z synami K. lat 8 i M. lat 4 oraz z ojcem P. K. W. zamieszkują w G. przy ul. (...) . Ich sąsiadką jest A. H. , która zamieszkuje wraz z mężem i synem przy ul. (...). Ich posesje dzieli ogrodzenie wykonane z siatki. Ogrodzenie składa się z 5 przęseł o szerokości 3,8m każdy. Pomiedzy przęsłami rozmieszczona jest siatka druciana na wysokości 1,25 m. Na odcinku 1,2 m ogrodzenie jest o wysokości 1,45 m. Na ternie posesji należącej do E. i P. W. stała trampolina w odległości ok. 5 m. od tego ogrodzenia. A. H. posiada psa - owczarka niemieckiego. Psa tego codziennie na jakiś czas wypuszcza na swoją posesję aby się wybiegał. E. i P. W. także posiadają psa rasy labrador

(dowód: zeznania świadków : E. W. k- 146v-147 akt i 1v-2 zbioru C, K. W. (2) k- 148 i 2-3 zbioru C, P. W. k- 147-148 i 6-7 zbioru C, protokół oględzin wraz z dokumentacją fotograficzną k- 7-14).

W maju 2015r. pies A. H. widząc na sąsiedniej posesji psa sąsiadów , przeskoczył przez ogrodzenie i zaatakował go. K. W. (2) szybko rozdzielił psy . A. H. zaraz przysłała na teren posesji sąsiadów i zabrała swojego psa. K. W. (2) zwrócił uwagę sąsiadce ,że powinna trzymać psa w zamknięciu bo gdyby w ogrodzie były dzieci to by je zaatakował. A. H. powiedziała ,że ma zrobić lepsze ogrodzenie. Prosiła go też aby okazał dowód szczepienia psa. Po tym zdarzeniu P. W. założył dodatkową plastikową siatkę od strony swojej posesji chociaż uważał ,że powinna to zrobić sąsiadka . Przyjęte jest bowiem ,że właściciel posesji ma obowiązek dbania o płot znajdujący się po prawej stronie. Nie jest to uregulowane przepisami prawa i jest to tylko niepisana umowa , że płot prawy należy do danej posesji.

(dowód: zeznania świadka K. W. (2) k- 148 i 2-3 zbioru C, zeznania świadka P. W. k- 147-148 i 7 zbioru C, pismo k- 74) .

W dniu 4 czerwca 2015r. A. H. spuściła psa z łańcucha aby pobiegał po jej działce. W tym czasie dzieci sąsiadów bawiły się na podwórku na terenie swojej posesji. Na podwórku była też E. W. natomiast jej mąż i teść siedzieli w pokoju z którego wyjście prowadzi na taras i na podwórko. W pewnym momencie pies A. H. przedostał się pod siatką ogrodzeniową na teren posesji E. i P. W. . Pies rzucił się na ich starszego syna K. i przewrócił go na ziemię. Gryzł go. E. W. wołając męża podbiegła do psa i próbowała go odciągnąć . W tym czasie jej mąż wybiegł z domu chwycił psa i przerzucił go przez płot do sąsiadki. A. H. powiedziała gdzie E. W. była w tym czasie . K. W. (1) leżał na ziemi i krzyczał. Miał zakrwawioną rękę i nogę .Skarżył się na ból lewej ręki . Zostało wezwane pogotowie i policja. A. H. nie przysłała do E. i P. W. i nie zainteresowała się stanem ich syna . W dniu 8 czerwca 2015r. P. W. udał się do A. H. aby uzyskać od niej jej dane i książkę szczepień psa potrzebne do leczenia syna. Początkowo nie chciała mu ona podać tych informacji i powiedziała ,że najpierw musi porozmawiać z adwokatem . Po wykonaniu telefonu udzieliła mu tych danych. Pies posiadał aktualne szczepienia. A. H. zapytała P. W. gdzie była jego żona w tym czasie kiedy pies gryzł dziecko i dlaczego nie zabrała dzieci do domu i nie zawołała jej żeby zabrała psa. Od tego czasu K. W. (1) ma traumę , boi się psów

(dowód: zeznania świadków : E. W. k- 146v - 147 akt i 1v-2 zbioru C, K. W. (2) k- 148 i 2-3 zbioru C, P. W. k- 147-148 i 6-7 zbioru C, protokół oględzin z załącznikiem k- 15-20, książeczka zdrowia psa k- 23-34 , decyzja k- 35, protokół k- 36, świadectwo lekarsko- weterynaryjne k- 37).

W wyniku tego zdarzenia K. W. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: złamania przynasad dalszych kości lewego przedramienia z wtórnym przemieszczeniem oraz drobnych punktowych , płytkich ran skóry w okolicy pleców i pośladka po stronie prawej , ramienia prawego oraz skóry moszny po stronie lewej . Obrażenia w postaci złamania przynasad dalszych kości lewego przedramienia z wtórnym przemieszczeniem naruszyły czynności narządów ciała-ruchu na okres powyżej 7 dni w znaczeniu art. 157 kodeksu karnego. Natomiast pozostałe obrażenia spowodowały naruszenie czynności /funkcji tkanek miękkich – powłoki ciała na okres poniżej 7 dni w znaczeniu art. 157 kodeksu karnego .Obrażenia te powstały w wyniku zaatakowania K. W. (1) przez psa w dniu 4 czerwca 2015r. Zdarzenie to w kontekście powstałych obrażeń ciała , nie stanowiło narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia ani powstania skutku , zapisanego w treści art. 156 par. 1 kk

(dowód: opinia lekarska k- 72, dokumentacja medyczna 38-70 , zaświadczenie lek. k-3).

Oskarżona A. H. w toku postępowania przygotowawczego i przed Sądem przyznała się do zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że dzieci sąsiadów zaczęły krzyczeć do jej psa, K. dotykał siatki i szarpał za nią a drugie dziecko przekładało rękę przez siatkę. S. nie reagowała. A. H. mówiła aby zabrał rękę. K. złapał siatkę tak mocno, że ona odskoczyła i pies przedostał się na stronę sąsiadów. Przeszedł pod siatkę. Pies dobiegł do chłopca. Krzyczała ale pies nie reagował. Do zdarzenia by nie doszło gdyby dzieci nie szarpały siatki bo pies nie jest agresywny. Kilka dni po zdarzeniu naprawiła siatkę, kupiła drut i naciągnęli siatkę aby pies nie przeszedł. Sąsiedzi zrobili drugi płot. Po tym zdarzeniu próbowała się porozumieć z sąsiadami. Pytała o stan zdrowia dziecka.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej A. H. k-144, 79-80).

Sąd częściowo dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej A. H. odnośnie tego, że jej pies przedostał się przez ogrodzenie na posesję sąsiadów i zaatakował ich syna albowiem były one zgodne z zeznaniami świadków E. W., K. W. (2) i P. W.. Z zeznań świadka K. W. (2) wynikało, że doszło do tego po raz drugi gdyż wcześniej w maju 2015r. r pies oskarżonej przeskoczył przez płot i zaatakował psa sąsiadów. Sąd nie dał jednak wiary wyjaśnieniom oskarżonej odnośnie tego, że dzieci sąsiadów prowokowały jej psa do agresji albowiem z zeznań świadka E. W. wynikało, że dzieci bawiły się w ogrodzie na trampolinie oddalonej ok. 5 m od siatki dzielącej ich posesje. Z zeznań świadków E. W., K. W. (2) i P. W. wynikało też, że po zdarzeniu oskarżona miała pretensje do E. W., że nie pilnowała dzieci oraz nie interesowała się stanem zdrowia pokrzywdzonego. Oskarżona uważała też, że zabezpieczenie siatki od strony przez którą przedostał się jej pies należy do E. i P. W..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków E. W., K. W. (2) i P. W. albowiem były one spójne i konsekwentne a także co do zasady wzajemnie się pokrywały tworząc logiczną całość. Niewielkie rozbieżności w zeznaniach tych świadków są, w ocenie Sądu, spowodowane dynamicznym przebiegiem tego zajścia. Świadkowie jako osoby zupełnie obce dla oskarżonej, nie mieli w ocenie Sądu żadnego powodu aby bezpodstawnie ją pomawiać tym bardziej, że byli pouczeni o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań.

Zeznania świadka M. T. nie miały bezpośredniego wpływu na ustalenie przebiegu zdarzeń w przedmiotowej sprawie albowiem nie widziała ona tego zdarzenia.

Sąd dał wiarę opinii biegłego specjalisty chirurgii i medycyny ratunkowej dr. nauk med. A. W. odnośnie charakteru obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego oraz ich związku z zaistniałym zdarzeniem. Zdaniem Sądu opinia biegłego została wykonana w sposób wnikliwy i fachowy, zgodnie z aktualnymi zasadami sztuki lekarskiej przez osobę o wysokich kwalifikacjach zawodowych. Sąd nie znalazł więc podstaw by kwestionować jej wiarygodność.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, pism i protokołów zgromadzonym w toku postępowania, uznając je za w pełni wiarygodne i nie znajdując podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarówno wina oskarżonej A. H. jak i okoliczności popełnienia przez nią czynu nie budzą wątpliwości. Zebrane w sprawie dowody jednoznacznie wskazują, że oskarżona A. H. swoim zachowaniem wyczerpała znamiona występku z art. 157 § 1 i 3 kk albowiem w dniu 4 czerwca 2015r. w G. działając nieumyślnie spowodowała uszkodzenie ciała K. W. (1) w ten sposób, że w wyniku braku właściwego nadzoru nad swoim psem rasy owczarek niemiecki dopuściła do pogryzienia pokrzywdzonego w następstwie czego K. W. (1) doznał złamania przynasad dalszych kości lewego przedramienia z wtórnym przemieszczeniem oraz drobnych punktowych, płytkich ran skóry w okolicy pleców i pośladka po stronie prawej, ramienia prawego oraz skóry moszny po stronie lewej przy czym obrażenia w postaci złamania przynasad dalszych kości lewego przedramienia z wtórnym przemieszczeniem naruszyły czynności narządów ciała- ruchu na okres powyżej 7 dni w znaczeniu art. 157 kodeksu karnego. Natomiast pozostałe obrażenia spowodowały naruszenie czynności /funkcji tkanek miękkich – powłoki ciała na okres poniżej 7 dni w znaczeniu art. 157 kodeksu karnego. Oskarżona bowiem nie miała zamiaru spowodowania naruszenia czynności narządu ciała pokrzywdzonego spowodowała go jednak w wyniku niezachowania ostrożności, wymaganej w danych okolicznościach – pies został spuszczonej przez nią z łańcucha i biegał po posesji pomimo tego, że płot dzielący jej posesję od sąsiedniej nie był wystarczająco zabezpieczony tj. był zbyt niski (pies mógł przez niego

przeskoczyć) oraz można było podnieść siatkę aby pies się przez nią przedostał – mimo ,że skutek taki był obiektywnie przewidywalny gdyż pies już miesiąc wcześniej przedostał się na posesję sąsiadów. Oskarżona zdawała sobie sprawę z tego ,że na sąsiedniej posesji bawią się małe dzieci i w związku z tym to na niej jako na posiadaczce dużego psa ciążył obowiązek takiego zabezpieczenia płotu aby nie mógł on przedostać się na sąsiedni teren.

Zdaniem Sądu orzeczona wobec oskarżonej A. H. kara grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki za równoważnej kwocie 10 zł jest odpowiednia do stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu. Spełni swą funkcję w zakresie prewencji ogólnej jak i funkcję represyjno- wychowawczą.

Na mocy art. 46 § 1 kk Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego K. W. (1) kwotę 1500 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę .

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. „O opłatach w sprawach karnych” (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. , Nr 49 , poz. 223 ze zm.) biorąc pod uwagę sytuację rodzinną i majątkową oskarżonej .